

2003-10-22: Realkredit Danmark A/S mod Konkurrencerådet

K E N D E L S E

afsagt af Konkurrenceankenævnet den 22. oktober 2003 i sag 03-89.378

Realkredit Danmark A/S
(juridisk rådgiver Ulrik Lefevre)

mod

Konkurrencerådet
(fuldmægtig Line Hell Hansen)

1. Den påklagede afgørelse og parternes påstande.

Realkredit Danmark A/S har ved klageskrift af 25. februar 2003 påklaget Konkurrencerådets afgørelse af 29. januar 2003, hvorved det blev meddelt Realkredit Danmark A/S, at Konkurrencerådets afgørelse af samme dato vedrørende Realkredit Danmark A/S' formidlingsaftaler med ejendomsmæglere (punkt 4 i dagsordenen til rådsmødet) offentliggøres i en form, således at de af Realkredit Danmarks A/S' formidlingshonorarer fremgår.

Realkredit Danmark A/S har nedlagt påstand om, at "der ikke skal ske offentliggørelse af Realkredit Danmarks honorarer i henhold til konkurrencelovens § 13".

Konkurrencerådet har påstået stadfæstelse.

2. Sagens baggrund:

1. Den underliggende sag:

Ved Konkurrencerådets afgørelse af 29. januar 2003 vedrørende Realkredit Danmark A/S' formidlingsaftaler med ejendomsmæglere blev Realkredit Danmark A/S meddelt ikke-indgrebserklæring efter konkurrencelovens § 9 for så vidt angår de af Realkredit Danmark A/S anmeldte 3 standardaftaler om formidling af realkreditlån til private samt en tillægsaftale om formidlingsprovision og salgsmål.

De pågældende standardaftaler – som Konkurrencerådet meddelte ikke-indgrebserklæring over for – er opdelt i 3 grupper (benævnt "gruppe 85", "gruppe 93" og "gruppe 112") og angår honorarer til ejendomsmæglere i forbindelse med formidling af ejerskiftelån, lån til nybyggeri og gældsovertagelser.

Tillægsaftalen indebærer en yderligere bonus til de ejendomsmæglere, der opnår nærmere aftalte salgsmål, således at opnås det fastsatte mål i et kvartal, medfører dette en honorarstigning på samtlige formidlede lån i det pågældende kvartal.

Det hedder i Konkurrencerådets afgørelse om disse aftaler bl.a.:

"Konkurrencelovens § 6

62. Efter styrelsens vurdering rejser standardaftalerne ikke spørgsmål i forhold til konkurrencelovens § 6, stk. 1. De indeholder således ikke hard-core prisbestemmelser eller markedsdelingsregler og heller ikke loyalitetsskabende elementer. Standardaftalerne kan derfor få en erklæring efter konkurrencelovens § 9.

63. Tillægsaftalerne er ikke-eksklusive. Der er efter aftalerne ikke noget, der hindrer mægleren i at have tilsvarende aftaler med andre realkreditydere. Det spørgsmål, der herefter foreligger til vurdering, knytter sig til den foreslåede bonusordning. Modellen bygger på, at der aftales salgsmål for det kommende kvartal, og at der sker en bonustilskrivning, hvis salgsmål opfyldes.

64. Til belysning af modellens mulige virkninger har styrelsen opstillet følgende eksempel. Antager man fx, at der sættes et salgsmål på 20, så vil mægler (med visse forbehold) være sikret [] for hver af de 19 første lån (i alt []). For formidling nr. 20 opnår han ikke blot [], men også [] ekstra for alle 20 lån (dvs. i alt []). Der er med andre ord tale om en relativ betydelig præmie, hvis målet nås.

65. Ejendomsmægler vil kunne have aftaler med andre realkreditinstitutter eller med pengeinstitutter om at formidle realkredit, men med den anførte bonuspræmiering vil RD kunne stå sig godt i konkurrencen. Hvis salgsmålene er sat hensigtsmæssigt, vil mægler være tilskyndet til at satse på RD-lånene frem for de andre, hvis han dermed kan sikre sig, at salgsmålet nås.

66. Heri ligger samtidig aftalens konkurrencebegrænsende virkning. De øvrige udbydere af realkreditlån vil få sværere ved at formidle deres lån ud gennem de mæglere, der indgår disse aftaler med RD, med mindre deres aftaler indeholder tilsvarende præmiering.

...

70. ... Det fremgår, at 2/3 af mæglerne har et fast samarbejdsforhold med en reallånegiver. Kun ca. 1/3 er tilgængelige for den type aftaler, der her er tale om.

71. Dernæst skal der tages hensyn til distributionen gennem pengeinstitutter, der omfatter den største del af nyudlånet, og som er relativt i fremgang. ...

...

79. Mæglerkanalen udgør kun en del af distributionsnettet og således som forholdene har tegnet sig i de senere år den mindste og den mindst ekspanderende. ...

...

81. Idet mæglerkanalen er den mindste af distributionskanalerne er det samlet styrelsens vurdering, at de anmeldte aftaler ikke har tilstrækkelig markedspåvirkning til, at dens konkurrencebegrænsende følger er omfattet af kl. § 6, stk. 1.

82. Det kan ikke udelukkes, at RD vil praktisere tillægsaftalen selektivt, hvor den giver størst effekt. Dette ændrer ikke vurderingen inden for de angivne rammer, men hvis dens udbredelse udvides væsentligt ud over det anførte, foreligger en ny situation, som ikke er dækket af nærværende vurdering. Det gælder fx hvis RD's stilling styrkes, hvis aftalen anvendes over for væsentligt flere end der er anført her, eller hvis den incitamentsskabende ordning styrkes yderligere til skade for konkurrencen."

- Den påklagede afgørelse:

I forlængelse af afgørelsen om meddelelse af denne ikke-indgrebserklæring traf Konkurrencerådet ligeledes den 29. januar 2003 – den påklagede – afgørelse om, at rådets afgørelse skulle offentliggøres, således at alle honorarbeløb medtages.

Det fremgår af Konkurrencerådets afgørelse herom blandt andet:

"Sagsfremstilling

...

7. Styrelsen ønsker at offentliggøre de pågældende afsnit i følgende form:

(5) Standardaftalerne omhandler formidling af realkreditlån til RD. Formidlingen honoreres med et fast beløb på [] pr. lån i 2 af standardaftalerne. I den tredje type er ikke bestemmelse om honorarer. Standardaftalerne fastlægger derudover mæglerens opgaver, herunder besigtigelse, tilbud om kursusfastsættelse og eventuel vurdering af køber som RD-debitor. Standardaftalerne rejser efter styrelsens vurdering ikke spørgsmål efter konkurrencelovens § 6, stk. 1. Der kan derfor meddeles en § 9-erklæring for disse aftaler.

(47) Honoraret til mægler for formidlingen er [] i både gruppe 93- og 112-aftalerne. Hvis låntager vælger i stedet at lade RD-lånet hjemtage af Danske Bank eller BG Bank, fortabes formidlingshonoraret på [] Ifølge gruppe 93-aftalen betales i stedet et honorar for vurderingen af ejendommen på [], i gruppe 112-aftalen, der kun omfatter indvendig vurdering, ydes i dette tilfælde kun et honorar på [].

(59) I model 1, som er den model RD ønsker at indføre, fastsættes i udgangspunktet et grundhonorar på [] på henvisning i det kommende kvartal. Opnås målet i kvartalet, medfører det en honorarstigning på op til [] på samtlige lån i dette kvartal. Herefter aftales nye kvartalsmål for det kommende kvartal, og kun hvis disse også nås, vil der igen blive udbetalt forhøjet honorar for alle lån i dette, efterfølgende kvartal.

(62) Der vil blive indgået aftaler med forskellige honorarsatser i intervallet [] og forskellige mål afhængig af den enkelte mæglerens kapacitet og muligheder i lokalmarkedet og parternes enighed.

(67) Til belysning af modellens mulige virkninger har styrelsen opstillet følgende eksempel. Antager man fx, at der sættes et salgsmål på 20, så vil mægler (med visse forbehold) være sikret [] for hver af de 19 første lån ([i alt]). For formidling nr. 20 opnår man ikke blot [], men også [] ekstra for alle 20 lån (dvs. i alt []). Der er med andre ord tale om en relativ betydelig præmie, hvis målet nås.

Om parternes synspunkter fremgår af Konkurrencerådets afgørelse følgende:

"9. RD ønsker, at alle honorarbeløb udelades. Det gælder både grundhonoraret på [] og tillægget på op til []. RD har begrundet og uddybet sine synspunkter i vedlagte e-brev. RD anfører flere begrundelser, herunder bl.a., **at** oplysningerne er forretningshemmeligheder, **at** lov om omsætning af fast ejendom (omsætningsloven) ikke stiller krav om skriftlig oplysning om honorarets størrelse, samt **at** offentliggørelse vil føre til en prisuniformering, idet RDs konkurrenter kan tilpasse deres honorarer til RDs offentliggjorte og dokumenterede niveau.

10. Konkurrencestyrelsen finder, at honorarangivelserne ikke kan anses for forretningshemmeligheder. Lov om omsætning af fast ejendom (jf. rådsnotatet pkt. 77) fastslår, at såfremt rådgiver (herunder ejendomsmæglere) har en særlig økonomisk eller personlig interesse i forbrugers valg af finansiering, er han forpligtet til gøre forbrugeren bekendt med dette. Det nævnes videre bl.a., at såfremt han modtager provision for fremskaffelse af finansiering i tilknytning til omsætning af fast ejendom skal han gøre forbrugeren bekendt hermed, samt "gøre forbrugeren bekendt med adgangen til at få oplyst provisionens størrelse og på forespørgsel oplyse denne". Disse bestemmelser om oplysningspligt fremgår både af lovens generelle bestemmelser (§ 7) og af de særlige regler for ejendomsformidling (§ 16)."

I Konkurrencerådets afgørelse bemærkes endelig:

"12. Både sælger og køber af en fast ejendom har ... adgang til at få oplyst provisionens størrelse, og mægler må ikke nægte at udlevere denne oplysning. Sælger skal have oplysningen allerede ved indgåelse af formidlingsaftalen.

13. På den baggrund kan provisionens størrelse ikke være en forretningshemmelighed, jf. konkurrencelovens § 13, stk. 4. At der ikke i omsætningsloven er pligt til at give disse oplysninger skriftligt spiller ingen rolle for spørgsmålet om forretningshemmeligheder.

14. Dertil kommer, at offentliggørelse af honorarerne vil kunne fremme konkurrencen, specielt internt hos den enkelte mægler, fordi den styrkede gennemsigtighed vil kunne skærpe forbrugers opmærksomhed omkring forholdet, og herunder om mulighederne for at forhandle honoraret.

15. RD gør gældende, at offentliggørelse vil føre til en prisuniformering fordi konkurrenterne vil tilpasse deres honorarer til RDs niveau. Hertil bemærkes, at øget gennemsigtighed efter styrelsens vurdering i den konkrete situation snarere vil skærpe konkurrencen. Realkreditinstitutterne vil under alle omstændigheder søge at tilpasse deres honorarer, således at de optimerer deres salg i forhold til konkurrenterne. Men med åbenhed om forholdene vil der samtidig være skabt bedre mulighed for at forbrugere kan udnytte en konkurrencesituation mellem institutterne til at forhandle med flere forskellige formidlere og dermed få bedre betingelser, herunder lavere honorarer."

3. Lovgrundlaget:

I den tidligere konkurrencelov, lov nr. 384 af 10. juni 1997, var om offentlighed oprindeligt bestemt følgende:

"§ 13. Lov om offentlighed i forvaltningen gælder ikke for sager efter denne lov bortset fra sager om fastsættelse af bestemmelser efter § 2, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 2, § 7, stk. 3 og stk. 4, 2. pkt., § 8,

stk. 2, 2. pkt., § 9, 2. pkt., § 10, § 11, stk. 4, 2. pkt., § 12, stk. 2, § 14, stk. 3, § 18, stk. 2, 2. pkt., og § 21, stk. 3.

Stk. 2. Konkurrencerådets henvendelser og vedkommende myndigheders svar efter § 2, stk. 5, anmeldelser efter § 2, stk. 6, 1. pkt., samt afgørelser truffet i medfør af loven kan offentliggøres.

Stk. 3. Konkurrencerådet kan offentliggøre oplysninger om Konkurrencerådets virksomhed og generelle redegørelser.

Stk. 4. Ved offentliggørelse efter stk. 2 og 3 kan oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter samt drifts- og forretningshemmeligheder ikke offentliggøres, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller den virksomhed, oplysningen angår. Endvidere kan oplysninger om enkelte kunders forhold i virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet, ikke offentliggøres.

Stk. 5. Den, som skal afgive oplysninger til Konkurrencerådet, kan over for rådets formand begære, at oplysninger, som i medfør af stk. 4 ikke må udleveres eller gøres offentligt tilgængelige, heller ikke må afgives over for rådets medlemmer. Formanden afgør endeligt, i hvilket omfang og i hvilken form oplysningerne bør afgives."

Det hedder i forarbejderne til bestemmelsen, Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 3671 f, bl.a.:

"Samlet indebærer lovforslaget, at gennemsigtighedsprincippet, som det kendes i den gældende konkurrencelov, afskaffes. Der vil dog fortsat være behov for forbrugeroplysende gennemsigtighed, f.eks. undersøgelser om pris- og rabatforhold eller forretningsbetingelser i en branche, fakturering eller anden dokumentation for prisberegning m.v. Den forbrugeroplysende gennemsigtighed adskiller sig fra konkurrencemæssig gennemsigtighed ved, at gennemsigtigheden begrænses til markedsføringsforhold, der er relevante for dispositioner i forbrugerforhold, mens konkurrencemæssig gennemsigtighed også omfatter en virksomheds interne forretningsforhold. Det foreslås, at bestemmelserne om forbrugergennemsigtighed ligesom ligesom bestemmelserne i den gældende konkurrencelov om mærkning eller skiltning med pris og mængde overføres til forbrugerlovgivningen, jf. § 28.

Endvidere er det fundet nødvendigt at medtage en generel hjemmel for Konkurrencerådets offentliggørelse af oplysninger.

Det foreslås i stk.1, at sager efter konkurrenceloven generelt undtages for offentlighed.

...

Det foreslås i stk. 2, at Konkurrencerådets henvendelser og vedkommende myndigheders svar efter § 2, stk. 2, anmeldelser efter § 2, stk. 3, 1. pkt., samt afgørelser truffet i medfør af loven, kan offentliggøres. Det må anses for at være af generel interesse for virksomhederne og offentligheden i øvrigt at få kendskab til disse afgørelser og anmeldelser og dermed til praksis på disse områder.

...

Som en undtagelse fra stk. 2 og 3 foreslås det i stk. 4, 1. pkt. at oplysninger om tekniske forhold og drifts- og forretningshemmeligheder, for så vidt det er af væsentlig betydning for den person eller den virksomhed, som oplysningen angår, undtages fra Konkurrencerådets mulighed for offentliggørelse.

Der er i stk. 4, 1. pkt., tilsigtet at skabe overensstemmelse med undtagelserne i offentlighedslovens § 12, stk. 1, nr. 2, idet dog "drifts- og forretningshemmeligheder" er en mere snæver formulering. Det skyldes, at det vil gøre formålet med offentliggørelse af afgørelser illusorisk, hvis forretningsforhold som sådan kan undtages for offentlighed. Det er af væsentlig betydning for forståelsen og anvendelsen af en afgørelse, at det er muligt i et vist omfang at referere faktuelle oplysninger vedrørende drifts- og forretningsforhold."

Ved lov nr. 416 af 31. marts 2000 om ændring af konkurrenceloven blev blandt andet § 13, stk. 2, ændret således, at bestemmelsen nu lyder:

»Stk. 2. Pågældende myndigheds afgørelse efter § 2, stk. 4, 1. pkt., Konkurrencerådets henvendelser og myndighedernes svar efter § 2, stk. 5, samt rådets afgørelser truffet i medfør af loven skal offentliggøres.«

Af bemærkningerne til lovforslaget, Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, s. 6830, fremgår:

"Bestemmelsen indebærer bl.a., at der er pligt til at offentliggøre myndighedernes afgørelser og udtalelser, jf. lovforslagets nr. 1-2 (§ 2, stk. 4-5). Bestemmelsen er en stramning i forhold til den gældende lov, hvor der alene er mulighed for at offentliggøre myndighedernes, hhv. vedkommende ministers svar på Konkurrencerådets henvendelse.

Gennem en offentliggørelse tydeliggøres den samfundsmæssige afvejning af de skadelige virkninger for konkurrencen over for andre samfundsmæssige hensyn end hensynet til konkurrencen. Der er hermed skabt grundlag for en offentlig debat.

Som udgangspunkt vil det være vedkommende minister, hhv. Konkurrencerådet, der er pålagt denne handlepligt. I praksis vil Konkurrencerådet dog kunne forestå en samlet offentliggørelse efter stk. 2.

Praksis efter den gældende lov er, at samtlige af Konkurrencerådets afgørelser offentliggøres på styrelsens hjemmeside. På den baggrund er det fundet hensigtsmæssigt, at det udtrykkeligt fremgår af stk. 2, at rådets afgørelser truffet i medfør af loven skal offentliggøres."

Om bestemmelsen hedder det i Mogens Køktvedgaard: Lærebog i konkurrenceret (5. udg. 2003) s. 163 bl.a.:

"Ved offentliggørelsen af en afgørelse m.v. skal der udvises en passende hensynsfuldhed, se § 13, stk. 4, hvorefter oplysninger om tekniske forhold, herunder forskning, produktionsmåder, produkter eller drifts- og forretningshemmeligheder ikke må offentliggøres, fsv. det er af væsentlig økonomisk betydning for de implicerede. ... Med principskiftet til en forbudslovgivning bør reglerne rimeligvis administreres med større hensynsfuldhed, men dog naturligvis således at offentligheden kan få god og effektiv information om retsreglernes administration, dvs. såvel om konkrete afgørelser som om konkurrencemyndighedens generelle erfaringsgrundlag vedrørende konkurrencens udøvelse. Det

fremgår imidlertid af lovbemærkningerne til § 13, stk. 4, at det fortsat er hensigten at gå ganske tæt på virksomhederne."

4. Realkredit Danmark A/S' argumentation:

Realkredit Danmark A/S har til støtte for påstanden om, at honoraroplysningerne bør udelades, gjort gældende, at de pågældende oplysninger er forretningshemmeligheder.

I den forbindelse har Realkredit Danmark A/S fremhævet, at oplysningspligten i henhold til lov om omsætning af fast ejendom er betinget af en konkret rådgivnings- eller formidlingssituation, kun gælder en særlig persongruppe, kun skal efterkommes på opfordring og at det i øvrigt er sjældent, at honoraroplysningerne ønskes oplyst.

Realkredit Danmark A/S har desuden fremhævet, at offentliggørelse af så centrale elementer som beløbsstørrelser vil fjerne nytteværdien af aftalerne og stille Realkredit Danmark A/S dårligere i konkurrencen om at opnå samarbejdsaftaler med ejendomsmæglere.

Realkredit Danmark A/S har yderligere gjort gældende, at offentliggørelse af oplysningerne ikke vil fremme konkurrencen, og at offentliggørelsen desuden er imod konkurrencelovens natur som en forbudslov.

I den forbindelse har Realkredit Danmark A/S fremhævet, at realkreditmarkedet i Danmark er oligopolistisk, og at offentliggørelse alene vil indebære, at konkurrenter kan tilpasse deres honorarer til Realkredit Danmark A/S' prisstruktur, og at Realkredit Danmark A/S med meget høj sandsynlighed vil lide et økonomisk tab ved offentliggørelsen.

Derudover har Realkredit Danmark A/S gjort gældende, at Totalkredit, BRF Kredit og Nykredit har anmeldt adskillige samarbejdsaftaler med mindre pengeinstitutter, hvor der ikke er offentliggjort honoraroplysninger. Realkredit Danmark A/S har i den forbindelse fremhævet, at Nykredit ligeledes har anmeldt en samarbejdsaftale med Jyske Bank, uden at der skete offentliggørelse af de honorarer, som Jyske Bank modtager for udførelse af formidlingsopgaven. Desuden fremhæves det, at Realkredit Danmark A/S i 1998 havde en samarbejdsaftale til bedømmelse i Konkurrencerådet, og hvor der ikke skete offentliggørelse af det honorar, som pengeinstitutterne modtog fra Realkredit Danmark, på trods af, at honoraret var genstand for kritik fra Konkurrencerådet.

Realkredit Danmark A/S har i forlængelse heraf bemærket, at afgørelsen indeholder en ikke-indgrebserklæring, og at detaljeret offentliggørelse almindeligvis kun ses ved aftaler og ordninger, der er blevet kendt ugyldige.

Desuden har Realkredit Danmark A/S gjort gældende, at offentliggørelse af honoraroplysningerne ikke er nødvendige for en forståelse af retsreglernes administration, idet det ikke er beløbenes størrelse, der var afgørende for, om aftalerne blev bedømt til ikke at have konkurrencebegrænsende effekt, og idet offentlighedens behov for indsigt i afgørelsens præmisser må kunne opfyldes på tilfredsstillende vis ved en forholdsmæssig angivelse af honoraraftalens beløbsramme i forhold til grundaftalernes udefinerede grundhonorar.

5. Konkurrencerådets argumentation:

Konkurrencerådet fastholder, at de pågældende oplysninger ikke er forretningshemmeligheder, men oplysninger, der i medfør af §§ 7 og 16 i lov om omsætning af fast ejendom på anmodning skal videregives til såvel sælger som køber.

I den forbindelse har Konkurrencerådet ikke bestridt, at honorarstørrelserne i praksis ikke er almindelig kendte. Konkurrencerådet gør imidlertid gældende, at det ikke alene er oplysninger, der er almindeligt kendt, der ikke er forretningshemmeligheder. Også oplysninger, der på anden måde er tilgængelige for offentligheden, kan ikke karakteriseres som forretningshemmeligheder.

Konkurrencerådet har desuden gjort gældende, at Realkredit Danmark A/S ikke har sandsynliggjort, at de omhandlende oplysninger er af væsentlig økonomisk betydning for Realkredit Danmark A/S, samt at offentliggørelse af oplysningerne vil virke konkurrencefremmende.

I den forbindelse har Konkurrencerådet fremhævet, at der i sagen er tale om formidlingshonorarer vedrørende realkreditlån på privatmarkedet. På forbrugerniveau vil en synliggørelse af honorarerne og bonusordningen skærpe forbrugernes opmærksomhed, herunder øge muligheden for at indgå i forhandling med mægleren om honorarets størrelse. På mæglerniveau vil synliggørelsen kunne danne grundlag for forhandling mellem mæglere og realkreditinstitutter. Den øgede gennemsigtighed vil desuden kunne skærpe konkurrencen på realkreditinstitutniveau, idet realkreditinstitutterne vil forsøge at tilpasse deres honorarer, således at salget optimeres.

Endelig har Konkurrencerådet navnlig gjort gældende, at offentliggørelse af honorarbeløbene er nødvendig for en forståelse af retsreglernes administration.

I den forbindelse er det fremhævet, at den konkrete afgørelse skal tages som udtryk for, at rådet i relation til konkurrencelovens § 13, stk. 4, ønsker offentlighed i relation til de enkelte elementer, der har haft betydning for rådets afgørelse i den konkrete sag. Der er således tale om en konkret vurdering af aftalen og det marked, aftalen vedrører. I denne betragtning ligger en tilkendegivelse af, at honorar- og bonusordninger ikke generelt kan forventes at opnå en ikke-indgrebserklæring efter konkurrencelovens § 9.

Det er yderligere fremhævet, at der i disse overvejelser ligeledes ligger hensynet til oplysning og vejledning, herunder afgørelsens præjudicerende betydning for andre mæglere og finansieringsinstitutter. Det er rådets opfattelse, at en mere konkret begrundet afgørelse, hvor man opnår nærmere kendskab til de enkelte elementer i afgørelsen, vil gøre det lettere at vurdere, hvorvidt lignende aftaler vil kunne forventes at opnå en ikke-indgrebserklæring.

6. Konkurrenceankenævnets bemærkninger:

En erklæring om ikke-indgreb i henhold til konkurrencelovens § 9 er omfattet af ordlyden af § 13, stk. 2, 1. pkt.: "...Konkurrencerådets afgørelser truffet i medfør af loven ...", ligesom lovens afgørelsesbegreb i øvrigt ikke kun omfatter afgørelser om overtrædelse af loven, men også afgivelse af ikke-indgrebserklæring, jf. herved § 19, stk. 1: "Konkurrencerådets afgørelser truffet efter ... § 9 ...". Efter det i forarbejderne til lov nr. 416 af 31. marts 2000 om ændring af konkurrenceloven anførte om den hidtil fulgte praksis, "at samtlige af Konkurrencerådets afgørelser offentliggøres på styrelsens hjemmeside", er der heller ikke for så vidt angår den obligatoriske offentliggørelse af

afgørelser efter § 13, stk. 2, i lovforarbejderne holdepunkter for at behandle afgørelser, hvorefter forhold ikke findes stridende mod lovens § 6, stk. 1, anderledes end afgørelser, hvorefter forhold er i strid med § 6, stk. 1.

På denne baggrund må Konkurrencerådets afgørelse i den underliggende sag anses for omfattet af offentliggørelsespligten i § 13, stk. 2. At konkurrencemæssig gennemsigtighed ikke indgår som et formål med konkurrenceloven, kan ikke føre til et andet resultat, men indebærer på den anden side, at hensynet hertil ikke kan tillægges selvstændig betydning ved stillingtagen til spørgsmål om afgørelsesudformning i lyset af offentliggørelsespligten. Der bemærkes i øvrigt, at offentlig indsigt i en virksomheds interne forretningsforhold efter almindelige offentlighedsprincipper snarere må tales af en virksomhed, hvis de interne forretningsforhold er ulovlige, end hvis de er lovlige, og at der på centrale konkurrenceretsområder navnlig er behov for forståelse og anvendelse af afgørelser om ulovlige forhold.

De oplysninger, som Realkredit Danmark ønsker hemmeligholdt, angår ikke virksomhedens interne forhold, og oplysningerne er i medfør af lov om omsætning af fast ejendom §§ 7 og 16 – omend begrænset og betinget – tilgængelige uden for virksomheden. Ankenævnet – som er enig i, at en medtagelse af oplysningerne i afgørelsen ikke går videre end, hvad formålet med offentliggørelse kan begrunde – tiltræder herefter, at der ikke er tale om forretningshemmeligheder i konkurrencelovens § 13, stk. 4's forstand.

Herefter bestemmes:

Konkurrencerådets afgørelse af 29. januar 2003 stadfæstes.

Jens Fejø Ole Jess Olsen
Børge Dahl